

Sygn. akt IV U 490/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Grażyna Giżewska Rozmus
Protokolant:	Stażysta Izabela Sarbiewska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r. w Olsztynie

sprawy M. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek odwołania M. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 2 lipca 2013 nr (...)

orzeka:

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje odwołującemu M. B. (1) prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 12 miesięcy.

Sygn. akt IV U 490/13

UZASADNIENIE

Odwołujący M. B. (1) wniósł odwołanie od decyzji ZUS odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Wskazał, że na dzień 01.07.2013r. miał skierowanie na rezonans magnetyczny. Komisja Lekarska o tym wiedziała.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy podniósł, iż orzeczeniem komisji lekarskiej stwierdzono brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący prowadzi działalność gospodarczą w zakresie transportu. Posiada własne samochody transportowe. Odwołujący wraz z kolegami z tej samej branży połączyli swoje działalności transportowe aby stworzyć większy podmiot, który mógłby przystępować do przetargów. Wymogiem przetargu było dysponowanie co najmniej 15 samochodami dostawczymi. W związku z tym odwołujący wraz z innymi osobami założyli spółkę, której właścicielem

został odwołujący. Spółka wykonywała usługi kurierskie. Każda z osób, które przystąpiły do spółki zarówno przed jej założeniem jak i po założeniu również jeździł wykonując usługi transportowe. Także M. (1) obsługiwał kursy. Do chwili uszkodzenia nogi jesienią 2012r. odwołujący jeździł na tzw linii tzn pobierał towar z oddziału i rozwoził go do poszczególnych punktów przeznaczenia. Po zaistnieniu urazu powód nie wykonuje czynności kierowcy. (dowód : dowód z przesłuchania M. B. k. 61-62, akta ZUS- plik dokumentacji medycznej- wywiad k. 14)

Odwołujący w dniu 09 listopada 2012r. doznał urazu kolana prawego.

(dowód: dokumentacja medyczna k: 10-21)

Decyzją z dnia 02.07.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił odwołującemu - na podstawie art. 18 ust. 1 i 3 - 6 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – prawa do świadczenia rehabilitacyjnego wobec ustalenia przez komisję lekarską ZUS, iż stan zdrowia ubezpieczonej - nie uzasadnia prawa do tego świadczenia.

(dowód : akta ZUS– decyzja k: 5)

Wobec powyższego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego chirurga na okoliczność ustalenia, czy ubezpieczony był zdolny do pracy po dniu 30.03.2013r. jeśli tak, co na to konkretnie wskazuje. W przypadku uznania, iż po dniu 30.03.2013r. nie był zdolny do pracy należało wskazać - czy w terminie 12 miesięcy (licząc od dnia 01.04.2013r.) dalsze leczenia i rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy

Powołany przez Sąd biegły lekarz chirurg stwierdził w opinii z dnia 22.10.2013r., na podstawie dokumentacji i po przebadaniu odwołującego, że odwołujący nie był zdolny do pracy po dniu 30.03.2013r. jako kierowca.

W uzasadnieniu biegły wskazał, że u odwołującego występuje schorzenie- rozerwana łąkotka przyśrodkowa prawa ze zmianami w obrębie chrząstki stawowej i upośledzeniem funkcji stawu w stopniu miernym. Oderwany fragment łąkotki leży w szparze stawowej i nawet najmniejszy ruch w stawie może doprowadzić do zablokowania stawu co jest bardzo niebezpieczne w zawodzie kierowcy. Wskazał, iż odwołujący ma wyznaczony termin zabiegu na 28.01.2014r.. Jeśli będzie to zabieg wykonany poprzez artroskopię i nie dojdzie do powikłań pooperacyjnych to istnieje duża szansa na powrót do zdrowia i odzyskanie zdolności do pracy na dzień 01.04.2014r.

(dowód: opinia biegłego k. 28-30, dokumentacja medyczna k. 3, 10-21)

Wobec złożonych zastrzeżeń przez ZUS Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego chirurga.

W opinii z dnia 03.01.2014r. biegły uznał badanego za osobę zdolną do pracy po dniu 30.03.2013r. Biegły stwierdził, iż odwołujący nie wymagał leczenia operacyjnego po 30.03.2013r. tym bardziej, że odwołujący jest pracownikiem umysłowym- właścicielem firmy transportowej a stan miejscowy praktycznie stabilny.

(dowód: opinia biegłego k. 48-49)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje w pełni na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. Nr 60, poz.636 ze zm.) - osobie, która po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy przysługuje świadczenie rehabilitacyjne na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy.

Po wyczerpaniu zasiłku chorobowego – odwołujący złożył wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego z ogólnego stanu zdrowia.

Decyzją z dnia 02.07.2013r. organ rentowny odmówił mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W tym stanie rzeczy należało ustalić, czy odwołujący był zdolny do pracy po dniu 30.03.2013r. - jeśli tak, co na to konkretnie wskazuje. W przypadku uznania, iż po dniu 30.03.2013r. nie był zdolny do pracy należało wskazać - czy terminie 12 miesięcy dalsze leczenia i rehabilitacja rokowały odzyskanie zdolności do pracy.

Dla rozważenia rzeczywistego stanu zdrowia odwołującego po dniu 30 marca 2013 roku - pierwszoplanowe znaczenie miała opinia biegłego lekarza chirurga.

W niniejszej sprawie, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza o takiej właśnie specjalności, który stwierdził, iż odwołujący nie był zdolny do pracy po dniu 30.03.2013r. . Przy czym biegły wskazał na charakter wykonywanego przez M. B. zawodu- kierowcy w transporcie.

Wobec złożonych zastrzeżeń przez odwołującego Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego chirurga.

Tenże biegły uznał badanego za osobę zdolną do pracy po dniu 30.03.2013r. Biegły stwierdził, iż odwołujący nie wymagał leczenia operacyjnego po 30.03.2013r. tym bardziej, że odwołujący jest pracownikiem umysłowym- właścicielem firmy transportowej a stan miejscowy praktycznie stabilny.

Biorąc pod uwagę powyższe opinie, które były rozbieżne Sąd zwrócił uwagę na fakt, iż punktem wyjścia przy ocenie stanu zdrowia odwołującego obu opinii był charakter wykonywanej pracy. Pierwszy z biegłych wskazał, iż z uwagi na zatrudnienie odwołującego w charakterze kierowcy stwierdzone rozpoznanie w postaci rozerwanej łąkotki przyśrodkowej prawej ze zmianami w obrębie chrząstki stawowej i upośledzeniem funkcji stawu w stopniu miernym upoważnia do stwierdzenia dalszej niezdolności do pracy odwołującego. Biegły zwrócił uwagę na możliwe powikłania i stany, które mogą wystąpić u odwołującego a mianowicie fakt, iż oderwany fragment łąkotki leży w szparze stawowej i nawet najmniejszy ruch w stawie może doprowadzić do zablokowania stawu co jest bardzo niebezpieczne w zawodzie kierowcy. Drugi z biegłych wskazał, iż odwołujący nie wymagał leczenia operacyjnego po 30.03.2014r. tym bardziej, że odwołujący jest pracownikiem umysłowym.

W celu dokonania prawidłowej oceny stanu faktycznego sprawy przy uwzględnieniu treści obu opinii Sąd dopuścił dowód z przesłuchania odwołującego na okoliczność charakteru faktycznie wykonywanej przez niego pracy przed doznany urazem. Z zeznań tych jednoznacznie wynikało, że odwołujący wykonywał pracę w charakterze kierowcy albowiem zakres prowadzonej działalności wymuszał na nim takie czynności. W ocenie Sądu złożone zeznania są prawdziwe i wiarygodne. Należy zauważyć, iż również z dokumentów zawartych w aktach ZUS (dokumentacja orzecznicza k. 14, sprzeciw k. 12) wynika, że odwołujący świadczył pracę polegającą na kierowaniu pojazdami ciężarowymi.

Biorąc pod uwagę tak poczynione ustalenia, Sąd stanął na stanowisku, iż zasadne jest przychylenie się do opinii pierwszego z biegłych i przyznanie odwołującemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Świadczenie to przyznawane jest bowiem w związku z brakiem zdolności do pracy na dotychczasowym stanowisku pracy. Natomiast jak wynika z okoliczności sprawy, które zostały wykazane w sposób pełny i jednoznaczny, powód pracował jako kierowca transportu. Dlatego też, przy poczynionym przez pierwszego biegłego założeniu, iż taki właśnie jest charakter pracy M. B. biegły uznał, że zachodzą podstawy do przyznania świadczenia. Drugi z biegłych wskazał, iż odwołujący wykonuje pracę umysłową i tym samym , przy uwzględnieniu faktu, że nie zachodzi potrzeba natychmiastowej operacji, brak było podstaw do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd uznał opinię pierwszego biegłego- A. S. za miarodajną i wyjaśniającą istotne dla sprawy kwestie i wydając rozstrzygnięcie oparł się na jej brzmieniu.

Sąd uznał, że opinia ta jest jasna i pełna, nie sposób także zakwestionować kwalifikacji, wiedzy i doświadczenia osoby ją sporządzającej.

Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

W tym stanie rzeczy na podstawie art 477¹⁴ § 2 kpc należało orzec jak w sentencji.

SSR G. R.